

עלון מס' 9

עלון חברת הילדים

כפר הנשיא

תאריך: 9/3/42

אביה.....

שאלות שיש בין הצלילים.

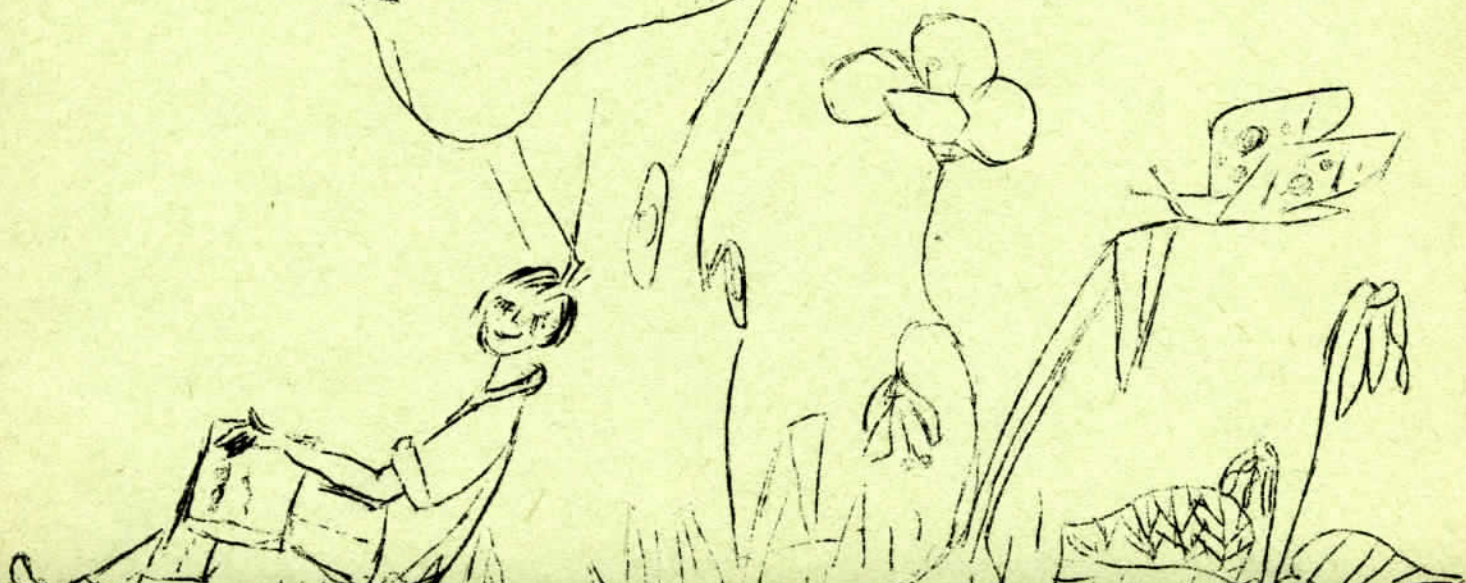
שם מארה

חברות קמסה.

מה יבית שאת שקיעה.

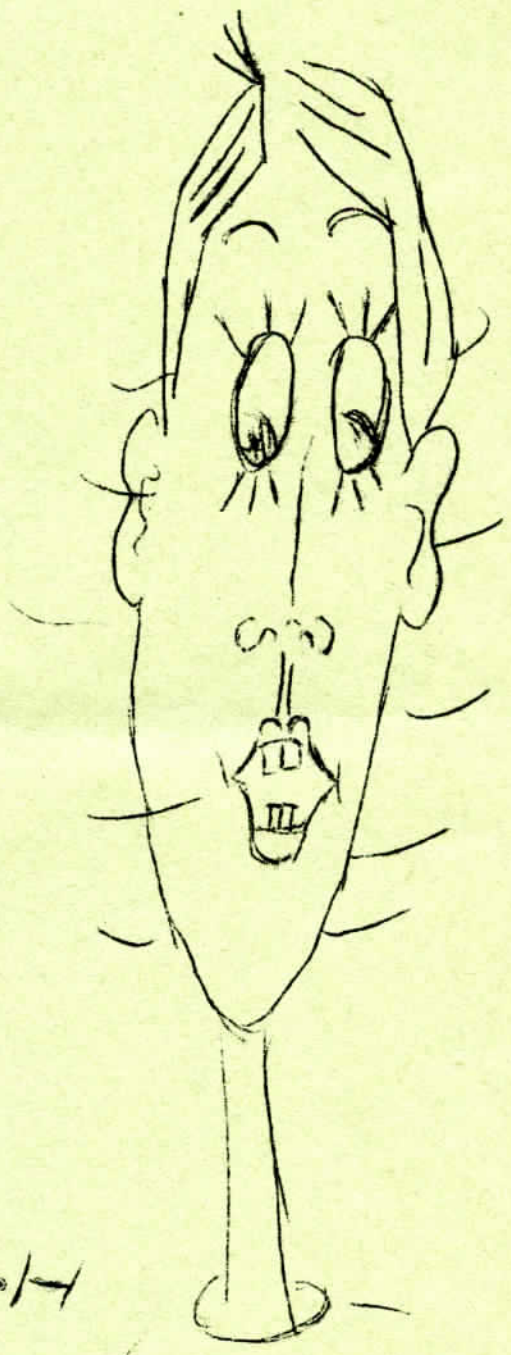
(מה יסנה האמרה

וכמה נבונה!)

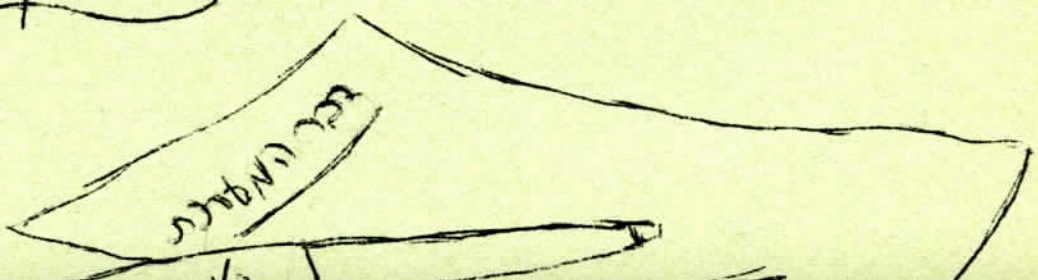
דבר-המצערנות

העורכת
 אנצ'עלענדיג פארנט
 מי יכתוב את גבר המערנות?
 העורכת נפלא עלי, המסכן.
 לפני שאחתי לא און
 נקבא און און!
 ומה אכתוב? שאשת
 "ואנכתי ליי?"
 "ולא אכתובי קבאלי,
 וואנכתי ליי!"
 "כתוב על חפש פסח"
 ואל חפש פסח"
 "כתוב על, עשור, ימח שמע"
 "על, עשור, ימח-שמע"
 הסטירה שחטפת בגדה בקול
 החי הפניה הושטתי,
 ואותו רעש, כבד שמקול...
 העורכת
 אנצ'עלענדיג פארנט
 מי יכתוב גבר המערנות?

לא אני !!
 - / - / - / - / - / - / - / - / - / - /

חוקים על החותמת:
 אחר מן המערנות

בארץ היה נחמד, אלא, "נהגו" אלא, "בשאלו"ן"
 ה"ציון" - סן השנ"ים נעמד. ומה ניתן לכתב בשאלו"ן?

בארץ, "מציאות":

שלשה שבועות לפני פורים הודיעו לנו על הנושא: "אגדות וספורים" לא שמים לב...

שבוע לפני פורים מתחילים לבכות, ומחליטים לא להתחפש. יום אחד לפני פורים מתחילים מטש לפעול. עורכים חפזים למציאת תחפושות, בסיונות (לרב-שוא) למצוא הצגה. ובשמעות ברקע קריאות לבוא לעזרת הקישוט.

למחרת, לפני שמספיקים להגיד "עוד יום של למודים עבר" נערך גיוס כללי לקשוט. אז מגיעה השעה וצצים הספורים. הרקע למטיבה היו רקודים, אוכל ו"הוי בטאס לי כבר, חנו את הסרוטובולה ובלך לחברים". לאחר כמה בסיונות כושלים להציג, וריקוד מדעיד עצמות של עצמות יבשות, שתינו פאנצ' (פוי) וקבלנו את המתנות. טעות טעדם אם אתם חושבים שהמטיבה נמשכה. מיד כולם הלכו לחברים ו... "הידד לרקודים"...

שרובה

ושלב על ענין נמש ונוסן,
 גובר בו הרבה אק הספוק-ל-אום.

מובין למה זה - "בית ספר כבר באום".

אינני יודעת עדיין אם בית הספר בכפר-בלום הוא על דמה גבוהה יותר של למודים מאשר ב"מבוא הגליל", או אם החנוך הכללי הוא יסודי יותר מאשר באילת השחר, אך משלש הטבים שהייתי ב"מבוא הגליל" אני יכולה להגיד שהרמה שם נמוכה, וילד היוצא משם ורוצה לעבור את בחינות הבגרות צריך לעבוד קשה לקראת הבחינות, אם איננו תלמיד מוכשר במיוחד הוא לא יכול להתכונן לבחינות בזמן הצבא, ואף לא בשבת שרות, כך שזה גוזל ממנו זמן יקר, ביחוד כשבמסך ילדים רבים יוצאים בגיל מבוגר מן הרגיל מביה"ס.

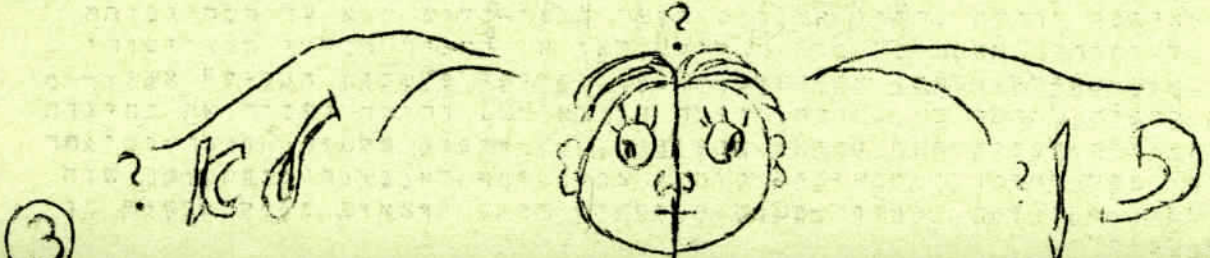
כל האוירה ב"מבוא הגליל" איננה אוירה של מרץ ורצון ללמודים. ישנה אוירה של בטלה. מי שרוצה ללמוד - מתאמץ, ומי שלא מעוניין פשוט לא עושה דבר.

החנוך לחברות טובה, לדעות נכונות וטובות ואזרחות טובה, בקצור כל אשר ביה"ס צריך לתת מלבד הלמודים אולי מקבליט בצורה נכונה, אך בסופו של דבר בו אדם יכול להיות ישר וטוב, ובכל זאת לא להצליח בחיים ולרכוש מקצוע שהוא מעוניין בו, אם לא ילמד ויעבור את הדרישות המקובלות.

כפר בלוט זהו ביה"ס קבוצי, כך שאת החינוך הקבוצי בקבל שט-מה שלא יהיה. לעומת זאת מלמדים שם גם לבחינות הבגרות, ובכלל ישנה אפשרות הרבה יותר גדולה למגמות מטוריות כך, שקל יותר לכל תלמיד ותלמיד להתאים עצמו לכשרונותיו הוא.

לדעתי, אם יצליחו למצוא דרך שבה יוכלו הילדים ללמוד ולעבוד למרות הדרך שתגזול זמן רב יותר, יהיה עדיף להעביר את הלמודים לכפר-בלום.

אילנה כהן

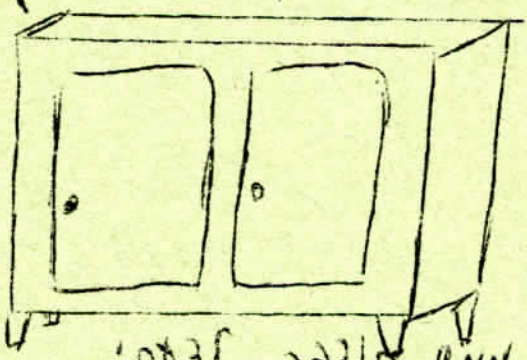

איפה הם הרהיטים?

איפה הארון ההוא?
 שאולי עוד לא קיבלנו?
 מתי תבוא העת?
 שמצדנו תרבוט?

איפה הוא המזון?
 שאולי כה צפינו?
 איפה הוא המזון -
 שיהיה כסוף את חדרנו?

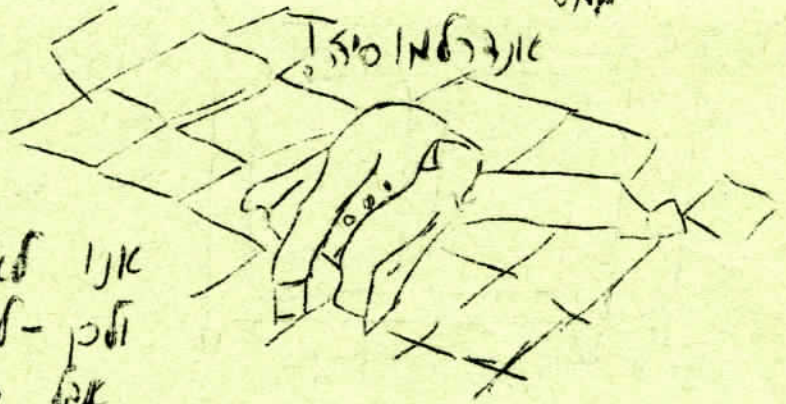

ממש מוזנחה לדעתי
 שכתב - נשאר חרבו.
 על הכסא ישנו מכנס
 ומתחת - פוקס!!

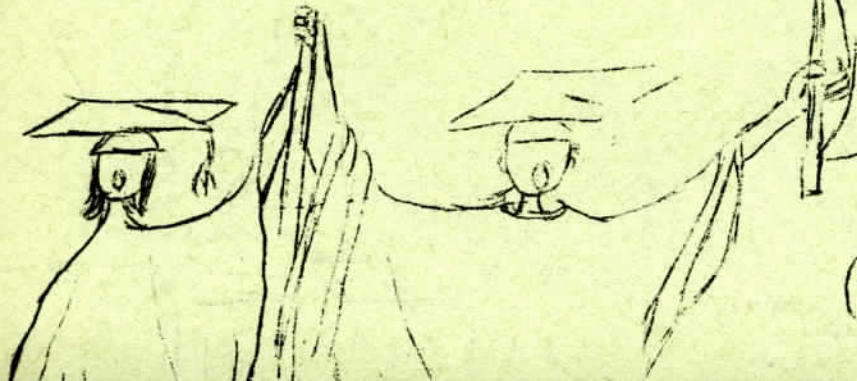
והחולצה הדי החולצה
 נפלה על הרצפה
 איצו הקבוצה
 ממש -

הפגנה!

אנו לא סאודיטים
 ואכן - לא נפשו.
 אהם חברים, שמאנו ברצינות:
 יש גבול לכזירות!

עד מתי?

בזיוזיה
 (וכל כתר איה)

מחייבים בצרימות, מכל הצדדים והצורות,
 אכזרם לא נובל לענות במשקל הצלול.
 אולי, איזה האמת!!!

לנעה שלום!

במכתבך לעלון הקודם (מי זוכר?) התלוננת על אי הוצאת העלון
 וטפרת על גורמים לכך. בתשובה - אנו מוציאים עלון. (האיחור הוא
 בהתאם למטורת).

הפעם הגורמים לאיחור הם כרגיל - חסר העניין והרצון של חברה
 לכתוב...

בכזן, שאם יש לנו חברה "חסרי מעוף דמיוני ורוחבי" הרי שאין
 מה לעשות כנגד זה אבל, האטנם זה כך??

המאמרים בעלון זה, הם טפות שנסחטו אחרי מאמצי זיעה ודם..
 חברה, הקלו עלינו!!!

המערכת

מוצאת מצריכים

קבלנו הזמנה... מפני שלא היה משהו אחר לעשות, באנו... על
 דף ההזמנה היה כתוב שהמרצה הבו- תאמינו או לא - "צופ" בכבודו
 ובעצמו!

ישבנו וצ'ופ דבר ודבר. הפעם היחידה שאני דברתי היתה כאשר
 הצגנו את שמותינו. זו היתה המועצה הראשונה, לא מעודדת...

כשקבלתי את ההזמנה השניה, התחלתי לשקול ברצינות אפשרות של
 פרישה. אך יצר הסקרנות שבי דחף אותי לבוא, ואכן הפעם לא אוכזבתי.

צ'ופ פתח במשחקים כלומר מטרתם והאפשרויות הגלומות בהם...
 כדי שנקבל את הרושם המוחשי של המשחקים, שחקנו בעצמנו... שחקנו
 "שמיים אף אדמה" (מי שלא מכיר, יבוא אלי, משחק פנטסטי!) "מקהלה"
 "מחיאות כף" היה בהדר, ממשה בהנינו.

את החלק האחרון של המועצה בילינו בשמיעת סענותיו של בחור
 מסכן מחוליות שטענה יפה היתה בפיו: "מה עושים כאשר אוזל החשק
 (להדריך?) "צ'ופ בראה המום למספר שניות. הוא התאווש במהרה, אך
 תשובה לא היתה בפיו.

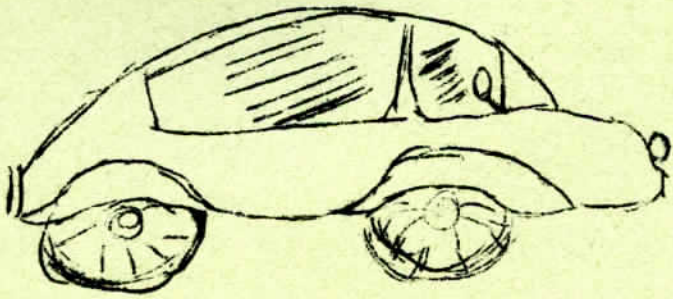
בפרדנו בהרגשה טובה עקב החלק הטוב והמעניין בתכנית, הלא
 הוא הכיבוד. ובתקוה שלא נפגש עוד לעולם.

יאיר

ויצטו הנארים, ויהיו למצוינים
 ויפיקו מועצה מטעם החטיבה,
 ויקאו ויראו כי טוב,
 כי המועצה תהיה רבה.

האולטו הנאסע און נכה:

אמרה האס מאל היאז,
 אמרה, ארמיה-תמה זכ:
 יארה צה היאז היק, הא
 שניק היאז אל פניו,
 היאז אמאניא דווסת
 שדוסה, אנסעה ישר,
 שדוסה, ואלא עזרה ארעס
 נבי אעצר איעדה היק.
 ←

האולטו הנאסע און נכה,
 הנאסע בארץ ישר,
 ואלא אס ארצו ארעס
 אמאל היאז שדוס.

אמז האס אמל היאז,
 אמז ואלא אמז דבר,
 זא אס היאז ארצו ארעס
 אמאל אער אמל גוס,
 אער דוס אמל כחמל,
 דוס, ואלא השאי דבר,
 נבי האס אמאל היאז ארעס
 אמל אמל נכה.
 ←

האולטו הנאסע און נכה,
 הנאסע בארץ ישר,
 ואלא אס ארצו ארעס
 אמאל היאז שדוס.

אס פי היקיר סמא,
 סמא, בטי היקיר ככלל,
 זי אס היאז דבר אמז
 ארציק אס אמל היאז
 ארציק אס היאז היקיר הא
 היאז אמל ישר אמנו ככלל,
 ואלא אס פני ישר שוק,
 האס אמל שרעס.
 ←

האולטו הנאסע און נכה,
 הנאסע בארץ ישר,
 ואלא אס ארצו ארעס
 אמאל היאז שדוס.

2/81 ע-כצ'ות ב/א-ת'ת

השאלה היא - $\text{ON} \text{ או } \text{ON}^*$

מאז ומתמיד חינכו אותנו להיות חנדה מלוכדת. הדגישו לנו שאנחנו גוף אחד - על אף הבדלי הגילים. ואכן, יש לי רושם שאנחנו מגובשים, ושאינן לנו הפליות שנובעות מסיבות גיל.

התנהל ויכוח ממושך בקרב ההורים והמורים, שבסופו נסחטה החלטה להקפיץ אותנו בכתה. החברה של "אייל לא השפעה דוקא מן ההקפצה, על-אף שהיא גרמה להפרדה בוספת: הפרדה בטיולי מחנות - חטיבה. עכשיו מתעוררת בעית הסרטיים (מה לעשות, אנחנו אוהבים סרטיים!).

השאלה היא: מט' או מי'...

ראשית כל, ברצוני להדגיש שאין אצלנו הבדליים - מסיבות גיל - בהנבנת דברים, הלא אנחנו תמיד ביחד!! לכן מה שטוב לכתה י' טוב גם לכתה ט'.

לפי התקנון של האחד מכתה י' אפשר ללכת לכל סרט ובאמת, בכתה י' יש מספר חברה בני 16, מצד שני, הגיל הממוצע של כתה ט' הוא $14\frac{1}{2}$. יש אפשרות שכל ילד שיגיע לגיל 16 יכרז כמבוגר ויותר לו ללכת לכל סרט. אולם, דבר זה יכול ממש לעורר פירוד, כי הפרדה בעינינו למודים, בעיני חטיבה ובעיני בדר - תגדיש את הסאה.

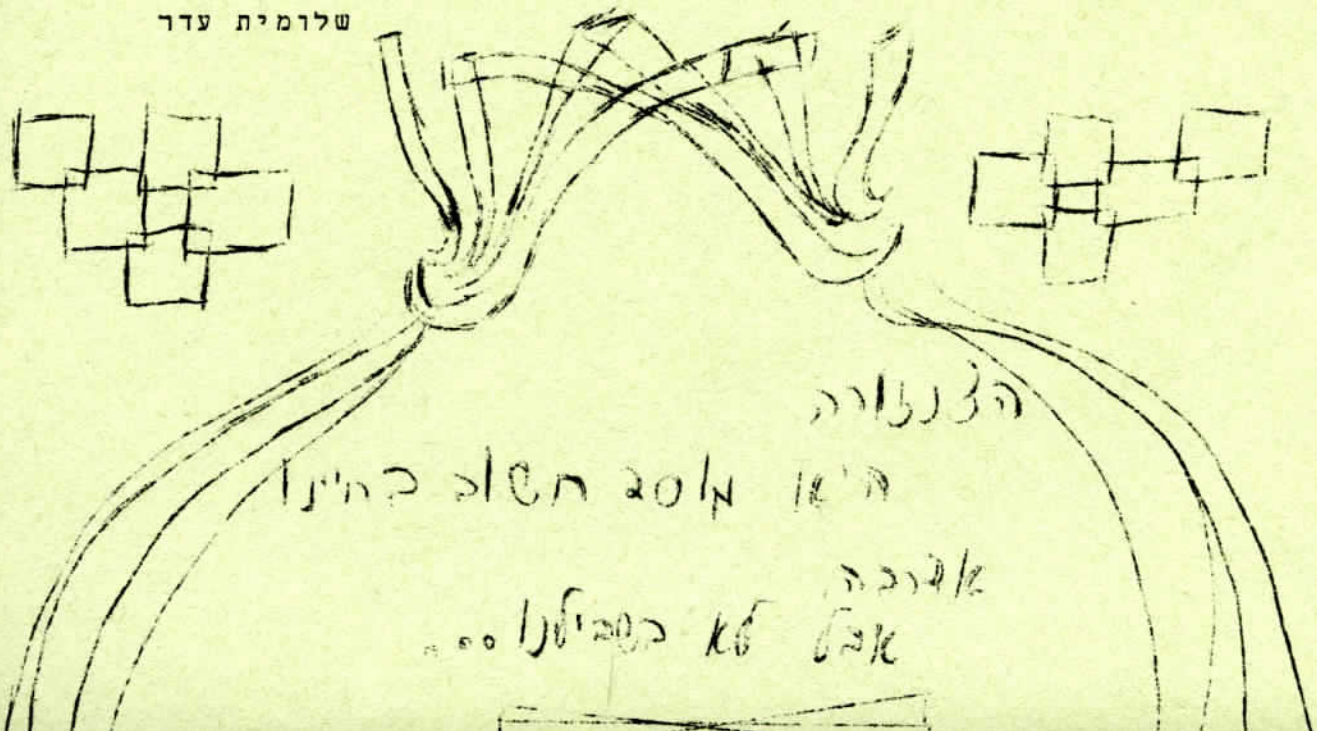
יש אפשרות של כתה י' יותר לבוא ול-ט' אסור, אולם זה גם יעורר פירוד מאותן סיבות שצוינו למעלה. יש אפשרות - שמשוט מה הכי מחובבת בקרב המחבכים, והיא: לחכות עוד שנה...

ויש אפשרות - היחידה שמתקבלת על דעתנו היא - שנשכח פעם את התקנון של האחד, ושיותר לכל הכתה ללכת מהשנה, לכל סרט, וזאת-למען שלוות החבריים הצופים בפרט, למען שלוותה של עדנה ולמען שלוותנו אנו.

אני לא מאמינה שסרטיים יכולים להשפיע על רואיהם בצורה כה חזקה ולטווח ארוך, שתשפיע על כל חייהם להבא. בסופו של דבר אנו קוראים ספרים, ומה הם סרטיים אם לא ספורים מצולמים? במוקדם או במאוחר לומדים לדעו את עובדות החיים. חברים - שגילם הממוצע 15 (אבל יש הרבה שמבוגרים ממנו) לא מזיק להם לראות לעיתים שמץ מן העולם הגדול והאכזרי. תמיד בהנני מכך.

ובכן, כדי להקל על החבריים, ועל עדנה ועל כולם, כדאי להרשות.

שלומית עדר

הצנצורה

היא אולי תשא כתינו

אזיבה

אית' א'א כ'כ'יל'נו ..

המכונות מוצגות... הספרים נזרקים עליהם
וכל היתה מחוץ למגפס מקומה ראשונים

מורה'ס

מגיעה שעת החזרה. י' ו- י"א במצאים כבר על המכונית, ט'
עדיין לא... רואים איך לאט לאט מתחמצות פניו של מוריס, עד שחרון
אין ארזים בשקף מהן. צפצפת המכונית מנגנת קונצרט לשעת הצהרים טפרי
עטו של מוריס. מוריס מתביע את המנוע, ויחד עם התגברות כעסו, הוא
מזיז את המכונית מספר מטרים, ונעצר, מזיז ונעצר. ט' מופיעים לבסוף,
האחרון עוד על המדרגות - וזזים. בנתיים מתרחשת בקבינה הצגת בידור
בפלאה. מוריס כנראה, לא מספיק לא הפה, מראה לאדם או למקס היושבים שם
את זעמו הרב על כי אילצו אותו, את מוריס הדגול, לחכות! בתנועות פה
ובפנף זרועות מציג מוריס את זעמו וסלידתו, ואת אי רצונו להסיע את
ילדי המשק.

וביום בהיר אחד, כשיום חטיבה בני"ט, יוסי קופץ מן הקבינה
ומודיע בקולי קולות, כי תוך תיאום עם אדט, הוא יופיע ב-12.15, אם
משהו חס וחלילה יופיע ב-12.16, יצטרך לעשות דרכו ברגל, הוא אינו
יכול לחכות.

כשמגיעה שעה 12.15 שומעים בהמת מכונית מגיעה ומתחילה סימפוזיית
צפצופים שמחברה הפעט הוא הקומפוזיטור - יוסי. אברהם ברגנפלד ממשיך
בהתלהבות גוברת והולכת את סיכומו, לפתע בפסקת סימפוזיית הצפצופים,
בהמת מנוע... ויוסל"ה נעלם... תוך בהלת מה מפסיק ברגנפלד את סיכומו...

כפר הנשיא נדחסיט בעמיעד, אך בראש פינה נגמר הלוכסוס, ומתחילה
הפעלת הרגלים.

מגיעים למשק ב- 13.30. מי חלט על 12.30?

אילנה רוז.

הוא'ס וכו' וכו' HOME SWEET HOME!

חברת הילדים התחילה לפעול עקב בנית המועדון, שהשקיעו בו
הרבה כסף וזמן, ויש לכבוד את המאמץ של פנינה ושל החברים.

בתחילה המועדון היה פעיל כל ערב, באו, ישבו, שחקו שש-בש,
ותור תורבים הלך בסדר גמור, ולא היו בעיות של חוסר שתיה. עם
השתלשלות העביבים ועם כניסת הטלויזיה למועדון בפסקה התורבות,
בתיבשו כמעט מחוסר שתיה, כל חודש עושים רשימה חדשה, אבל
היחידי ששט לב אליה הוא לוח הנודעות.

רק בימי טלויזיה במצאים במועדון, וגם אז יושבים בחדר
הטלויזיה, ובכנסים רק לשתות קפה ותה. ביתר הימים - חושך מצרים
במועדון. לכן לדעתי, צריך להעביר את הטלויזיה למועדון, כדי שלפחות
ישבו בו. זה לא יפריע למשחקי הקוביה והקלפים כי רעש בכל מקרה-יש.
את החלק הקטן שמשמש חדר טלויזיה, יהפכו לחדר פעולות. חוץ מזה
פעמיים בחודש תורבות, זה לא קשה, אבל זה מרובה, ונותן לחברה
הרגשה טובה.

תורבים שימו לב!!!

שרונה גרשמן

כפר הנשיא

לגות אדומים
ירק בשאים

הרים נשאים,
ילדים שוחקים

ימים שלווים וחוד גוניים:
כפר הנשיא.

קבוצת בקבוצים -
בלי סין הודו,
עם חברה מקודרת

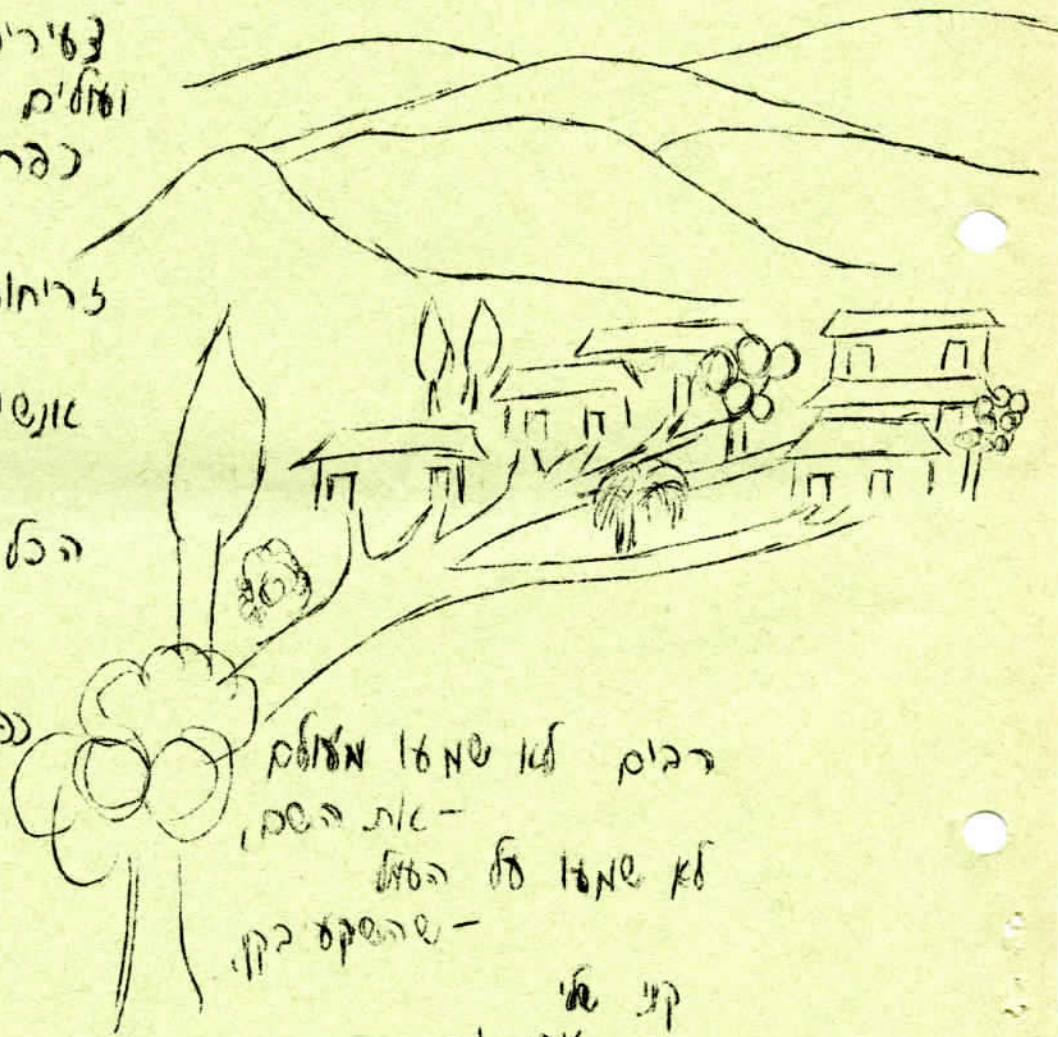
צעירים מתחמקים,
ואנשים מתנדבים:
כפר הנשיא.

לרחות וסקינות
השמש עדים.

אנשים מגורים,
בתים נעים

הכל כה פורה
ויצוי:
ונשוי:

כפר הנשיא.

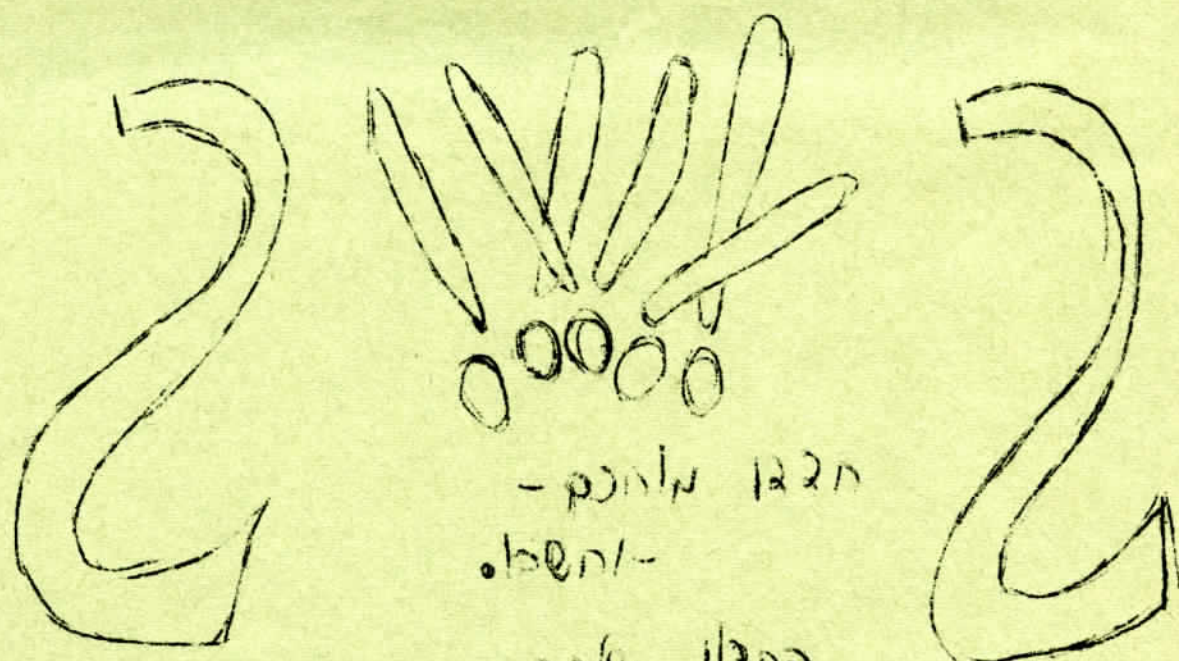
דבוק לא שמהו מילום
- את השם
לא שמהו על השם
- שהשקע בקו.

קני שמי
אנחת:
כפר הנשיא.

שם מאיר.
בין אנשי שמות יתבטט על
ההכרזה - כמו שמי.
אביא אל לבך
תשואי בית:
כפר הנשיא.

א' הוא המורה??

- סוקר תרגיל על הלוח ומהרהר: מה לא בסדר? מה אפשר לעשות? - קציצות!
- אחד התלמידים מקבח אפו ברעש מחריד. המורה סוקרו במבט אבהי, ושואלו בדאגה: "אולי אתה רוצה תוים לשפור הסגנון?"
- כשלמדנו את הנושא משוואה, ניסה המורה להמחיש לנו את בדור ה-x ע"י השוואתו לגבב שבורח ואמר: "כמו שאנו מבודדים את הגבב מהקהל כדי לתפוס אותו, כך גם נבודד את ה-x משאר הגורמים". כשהגענו לתוצאה הרצויה נאנח בספוק ואמר "והא לבדד ישכון".
- "אנו שואפים למצוא את ה-x לקלפו ולהוציאו לאור ה ולם".
- כשאלמוני אומר: x מהירות המטוס ו-y מהירות הרוח, אמר המורה: "איזה מהירות רוח, רוח הקודש?"
- כשלמדנו את משפט פיתגורס נתן המורה משולש אחד כזה אחד התלמידים שאלו מדוע המשולש שוכב, ענה המורה "כי הוא לא רוצה לעמוד. יש לו רגליים חלשות".
- פלמוני שואל את המורה אם אי-אפשר להמשיך בפירוק התשובה, ענה המורה: "מה אתה רוצה, שאעשה, אטריות?"

חגגו מאחכם -
 -חשבו.
 החגגו מאחכם -
 -101!!

